

Παίρονον, τὰ σ'κώνον 'ς ν' ἀγκαλιὰ καὶ 'ς τοῦ μπαξέ
τὰ βάνον,

νὰ παίξουν τοῦ γλυκόμηλου, νὰ λησμονήσ'ν τὴ μάνα
(ἐκ μοιρολ.) Ἡπ. Συνών. ζαχαρόμηλο. β) Τὸ γλυκὺ
γενικῶς, χάρις εἰς τὴν ὠριμότητά του, μῆλον Γ. Βιζυην.,
Μητέρα τῶν ἐπτὰ, 483 I. Πολέμ., Ἐξωτ., 77 — Λεξ. Δη-
μητρ.: Ποιήμ.

Ἐκαμν' ἄνθη τὸ πουργὸ | καὶ γλυκόμηλα τὸ βράδν
Γ. Βιζυην., ἔνθ' ἄν.

Στὸν κῆπο του γλυκομηλιά | τὰ μεταξένια σου μαλλιά
γλυκόμηλα γεμάτη, | νὰ τὰ 'λυνα κομμάτι

I. Πολέμ., ἔνθ' ἄν. γ) Τὸ δένδρον γ λ υ κ ο μ η λ ι ἄ, τὸ ὅπ.
βλ., Πόντ. (Ἰ. Χαλδ. κ.ά.): Ποιήμ.

Ἐσεῖστε τὸ γλυκόμηλο κ' ἐρρόξαν τὰ πετάσα
(ἐρρόξαν = κατέπεσαν, πετάσα = ἄωροι καρποὶ ἐκ παιδιᾶς)
Ἰ. Χαλδ. 2) Τὸ φυτὸν Ἡλιανθος ὁ κονδυλόρριζος (Helianthus
tuberosus) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Θεσσ.
(Ἀρματολικ.) β) Οἱ κόνδυλοι τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ Θεσσ.
(Ἀρματολικ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο κ ο λ α σ ι ἄ.

γλυκομήνυμα τό, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ῆ ν υ μ α.

Γλυκὺ, εὐχάριστον μῆνυμα: Λίγα γλυκομηνύματα μὲ
«διάμεσο» κάποιας καλόβολης γειτόνισσας.

γλυκομίλημα τό, Κύθηρ. Πελοπ. (Αἶγ. Βάλτ. Γαρ-
γαλ.) — Α. Καρκαβ., Ν. Ἐστ. 18 (1935), 1037 I. Δραγούμ.,
Ἰ. Χαλδ. 50 — Λεξ. Δημητρ. γλυκομίλ'μα Λέσβ. (Ἀ-
γιάσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ι λ ὼ.

Ὀμιλία ἀπαλή, εὐχάριστος, οἶονε γλυκεῖα Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ι λ ι ἄ. β) Μεταφ., ὁμιλία ἐρωτική,
τρυφερὰ Κύθηρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Πελοπ. (Αἶγ. Βάλτ.
Γαργαλ.) — Α. Καρκαβ., ἔνθ' ἄν. I. Δραγούμ., ἔνθ' ἄν. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Εἴχανε γλυκομιλήματα, ἀλλὰ περάσανε δια-
βάτες καὶ τὰ κόψανε Αἶγ. Γιλοῦσαν τσι τ' ἀφτιά d' 'πὶ τοῦ
γλυκομίλ'μα Ἀγιάσ. Σὲ γλυκομιλήματα μὲ παχουλὰ κορί-
τσια I. Δραγούμ., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Βλέπεις γλυκομιλήματα καὶ λόγια τοῦ Βολταίρου
κι ἀπὸ τίς πέντε τοῦ Μαγιοῦ, ποῦ σ' εἶδα, ποῦ σέ ξέρω
Κύθηρ. || Ποιήμ.

Γίποτε δὲν σὲ κράτησε 'ς τίς ἀντρικὲς μου ἀγκάλες
οὔτε τὸ γλυκομίλημα, οὔτε τ' ἀπαλὸ χάδι

Α. Καρκαβ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ὸ λ ὁ γ ο ς, γ λ υ κ ο -
μ ι λ ι ἄ.

γλυκομίλης ὁ, ἐνιαχ. Θηλ. γλυκομίλα Ἀστυπ. Πελοπ.
(Πλάτσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ι λ ὼ.

Ὁ ὁμιλῶν κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον, οἶονε γλυκὺν
ἔνθ' ἄν.: Τσαὶ φρένιμη! Τσαὶ γλυκομίλα, ποῦ θαρρεῖς πῶς
τρέσει δζάχαρη 'πὸ τὸ στοματάτσω της Ἀστυπ. Ἦτανε
γλυκομίλα ἡ μάνα του Πλάτσ.

γλυκομιλησιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ι λ ὼ διὰ τοῦ ἄορ. γ λ υ κ ο μ ι -
λ η σ α.

Ὀμιλία τερπνὴ, οἶονε γλυκεῖα. β) Μεταφ., τὸ φιλοφρό-

νως ὁμιλεῖν. γ) Τὸ παραμυθητικῶς ὁμιλεῖν. Συνών. γ λ υ -
κ ὸ λ ὁ γ ο ς, γ λ υ κ ο μ ι λ ι ἄ.

γλυκομιλητᾶτος ἐπίθ. ἐνιαχ. γλυκομιλ'τᾶτους Ἀ-
λόνν. Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο μ ι λ η τ ο ς καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ᾶ τ ο ς.

Γ λ υ κ ο μ ι λ η τ ο ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶνι
πολὺ γλυκομιλ'τᾶτους Ἀλόνν. Οὐλ' τ'ς ἦταν γλυκομιλ'-
τᾶτ' αὐτόθ.

γλυκομίλητος ἐπίθ. κοιν. γλυκομίλητους Λυκ. Εὐβ.
(Βρύσ.) (Λιβύσσ.) γλυκομίλ'τους Ἀλόνν. Σάμ. κ.ά. γλυ-
κομίλητε Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ι λ ὼ. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ. (λ.
γ λ υ κ ὸ μ ι λ ο ς).

Ὁ οἶονε γλυκὺς, ὁ χαρίεις τοὺς λόγους, μειλίχιος, εὐ-
προσῆγορος ἔνθ' ἄν.: Ἀνθρωπος γλυκομίλητος, γυναῖκα
γλυκομίλητη κοιν. Ὁ Ἀησίλαγος ἔναι γλυκομίλητος ἄν-
θρωπος. Φόντε μᾶς εἰδῆ μᾶς καλημερίζει (Ἀησίλαγος =
Ἀγῆσίλαος, φόντε = ὅταν) Πελοπ. (Γαργαλ.) Αὐτὸς εἶνι
πολὺ γλυκομιλ'τους Ἀλόνν. Ἦταν ἕνας ὁμορφὸς ἄνθρωπος,
ἕνας γλυκομίλητος Ὁθων. Δὲν εἶνι μοναχὰ αὐτὸς γλυκο-
μίλ'τους, οὐλον τοῦ σὸι ἰτσιδὰ γλυκομιλ'τ' κι πρόσχαρ'
εἶνι Σάμ. Γλυκομίλητους ἄνθρωπους φαίνει Εὐβ. (Βρύσ.)
Γλυκομίλητε ἄνθρωπο (γλυκομίλητος ἄνθρωπος) Τσακων.
(Μέλαν.) Τ' Ἀθηνιό, πρόθυμο καὶ γλυκομίλητο καθὼς ἦτανε,
ἔλεγε 'ς ὅλους τὰς ἐντυπώσεις της Γ. Μαράντ., Μιχελ., 14 ||
Παροιμ. φρ.: 'Σ τὸ γλυκομίλητο εἶν' ἀνοιχτὲς οἱ πόρτες (οἱ
καλοὶ τρόποι εὐνοοῦν τὴν ἐπιτυχίαν) Αἶγιν. || Ἄσμ.

Πολλάκι μου καλόγνωμο καὶ γλυκομίλητό μου,
καλύτερα σ' ἀγάπησα κι ἀπὸ τὸν ἐαυτό μου
Ψαρ.

Ψηλέ, λιγνέ μου 'ς τὸ κορμὶ καὶ γλυκομίλητέ μου
Νίσυρ.

Κόρη μου γλυκομίλητη, σὰ σ' ἔτυχα 'ς τὴ στράτα,
πουλεῖς μου τ' ἀχειλάκια σου τὰ γλυκοζαχαράτα;

Κρήτ. || Ποιήμ.

Κι ὁ γλυκομίλητος Ἐρμῆς ἄγρυπνος παραστέκει
κι ἄξιό τὸ κάνει τὸ κορμὶ 'ς τὸ πάλεμα, 'ς τὸ δρόμο
Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην., 18.

Κ' ἡ πλάνη ἡ γλυκομίλητη-τοῦ δνειρον μου βυζάστρα -
τὸ βράδν βράδν φέρνει με σὲ ρόδινο ἀκρογιάλι

Μ. Τσιριμῶκ., Ἐκ βαθ., 75. Συνών. γ λ υ κ ὸ λ ὁ γ ο ς.

γλυκομιλιά ἡ, Λεξ. Βλάχ. Πρω. Δημητρ. γλυκομι-
λιά Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ι λ ι ἄ. Ὁ τύπ.
καὶ εἰς Δουκ. (λ. γ λ υ κ ὸ μ ι λ ο ς).

Γ λ υ κ ο μ ι λ η μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόμιλος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ι λ ὼ.

Γ λ υ κ ο μ ι λ η τ ο ς, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκομιλούσα ἡ, πολλαχ.

Μετοχ. τοῦ ρ. γ λ υ κ ο μ ι λ ὼ μεταπεσοῦσα εἰς χρῆσιν
ἐπιθέτου. Πβ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 18 κ.έ.

Ἡ εὐπροσῆγορος, ἡ γ λ υ κ ο μ ι λ η τ η.